

Az Úr karja – A kereszt

T. Austin-Sparks

Austin-Sparks.Net - Chapter 4 - The Cross

A tegnap megkezdetteket folytatva az Ézsaiás 53 első versének szavait olvassuk vezérigeként: „Kinek jelentetett meg az Úr karja?” Mit jelent az Úr karja? – ezt a kérdést járjuk körbe, a legteljesebb választ keresve.

Gondolom, a legtöbben közülünk így vagy úgy, de azt mondanánk, hogy óriási szükség van arra, hogy az Úr megmutassa erejét. Talán személyes vallomásképpen, egyénileg mondanánk: „Nagy szükség van arra, hogy az Úr csináljon valamit az életemben – hogy valami új dolgot tegyen, és valami hatalmasat cselekedjen személyesen bennem és a helyzetemben.” Talán az én szolgálatomban. Továbbá, sokan közülünk azt mondanák, hogy ugyanerre van szükség a hívők körében is, akikkel összeköttetésben vagyunk, akikhez kapcsolódunk – nagy szükség van arra, hogy az Úr hatalommal megmozduljon és tegyen valamit. És még tovább is tágíthatnánk a kört, mondván, Isten egész gyülekezetében és az egész világon is nagyon nagy szükség van arra, hogy az Úr valami hatalmasat cselekedjen. Azt hiszem, legtöbbszörünk hasonló megvállásra és felismerésre fogom most egybegyűjteni.

Kinek nyilatkozik meg tehát az Úr karja? Ez a mostani kérdésünk. Mielőtt továbbmennénk, megállok, hogy egy feltételezett helyzetet vázoljak föl nektek.

Tegyük fel, hogy nagyon súlyos és komplikált betegség támadott meg valakit – aki lehetünk mi, a mi hívő csoportunk, a gyülekezet vagy a világ. Feltesszük tehát, hogy ilyen súlyos állapot állt elő egy páciensnél, kinek ügyében egy orvost is megkérdeztek, aki komoly és türelmes mérlegelés után, jelentős tapasztalat és tudás, valamint nem csekély tekintély birtokában az esetet illető határozott következtetésre jut, valamint azt is tudja, hogy megvan rá az orvosság. Efelől egyáltalán nincs kétsége. De amikor a helyzethez és a beteghez közelít, egy-két olyan nehézséggel szembesül, mely visszatartó erőt jelenthet segítő szándékának megvalósításában.

Először is, el kell magyaráznia, hogy gyógymódja fájdalmas lesz; nem lesz kellemes, teljesen ellentétes lesz a beteg minden hajlamával, és valódi együttműködésre lesz hozzá szükség, talán hosszabb időn keresztül, ami sok türelmet és hitet igényel – vele való kitartást ebben a dologban.

Majd a következővel szembesül: A páciens hallott már erről a gyógymódról, talán már sokszor is, és így reagál: „Sokat hallottam erről az eljárásról; nagyon sokat beszélnek róla. Szerintem maga ilyen egysíkú gondolkodású ember, aki számára csak egyféle megoldás létezik; lehet, hogy ez csak a maga mániája. Nem tudna kicsit változtatni rajta? Nem tudna valamit beletenni, hogy egy kicsit kellemesebb és könnyebben fogyasztható legyen? Muszáj ehhez az egy irányvonalhoz kötődnünk?”

Azután egy harmadik dolog: „Tudja, ez a dolog nem túl népszerű; a közvéleményben erős kritikák fogalmazódtak meg vele kapcsolatban, és sokféleképpen vélekednek erről a kérdésről.”

Ezekkel szembesül tehát az orvos. Mit tegyen? Mi mit mondanánk, mi lenne a teendője? Engedjen ezeknek az eltántorító tényezőknek, lemondva a helyzetről és az esetről egyaránt, vagy inkább folytassa a munkát?

Tegyünk föl egy újabb kérdést, vagyis közelítsük meg máshonnan, a beteg felől. Mi lenne a beteg észszerű hozzáállása ebben a kérdésben? Vajon nem ez: „Nos, a helyzet súlyos, efelől semmi

kétség, és nagyon bonyolult is. Mi az alternatíva? Tudok-e egyáltalán ilyet? Vannak-e kilátások más irányokban, más módokon és más eszközökkel? Valóban alaposan megvizsgáltam ezt, és tökéletesen őszinte voltam? Érzem-e eléggé a helyzetem súlyosságát ahhoz, hogy kész legyek félresöpörni az általános vélekedést, minden személyes érzést és reakciót, tetszést és nemtetszést, és teljesen átadjam magamat ennek a dolognak?”

Mármost, drága barátaim, habár hipotetikus a felvetés és a bemutatott példa, de mi is *pontosan* ebben a helyzetben vagyunk. Kétségtelen, hogy égető szükség mutatkozik Isten népének szellemi életében. Szükség van valakire, aki valamivel elő tud állni, ami megoldja a problémákat, kielégíti a szükségletet, megtisztítja és egyenesbe hozza ezt a helyzetet, és valódi gyógyító munkát végez. Nem igaz? És mégis, mégis, itt röpködnek ugye ezek az ellenérvek. Ezek léteznek, hiszen „annyi szó esik erről a bizonyos dologról – újra és újra hallottuk már; a közvélemény annyira megoszlik ebben a kérdésben; és ez olyasmi, ami teljesen ellenkezik a mi felfogásunkkal.”

Nos, vajon nem ezen a két dolgon múlik, hogy felismerjük-e, a helyzetünk *tényleg* elég súlyos ahhoz, hogy félresöpörjünk minden másodlagos megfontolást, hogy valóban alapos esélyt adjunk a dolognak, és próbára tegyük, és megvizsgáljuk az egyéb lehetőségeket? Van-e egyáltalán más lehetőség? Van-e kilátás arra, hogy ez az egész dolog bármilyen egyéb módon megjavuljon, mint ez?

Természetesen most azt kérdezitek: „De milyen módról van szó pontosan? Mi ez az orvosság? Mi az, amiről beszélsz?” Néhányan talán már le is vontátok a következtetést. A gyógmód, az egyetlen gyógmód, az összes szellemi betegségünk biztos gyógmódja a kereszt – a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztje. A kereszt nem szép, nem kellemes, ellentmond minden hajlamunknak és tetszésünknek; a kereszt nem népszerű. A keresztény vélekedés nagyon megosztott abban a kérdésben, hogy mi a kereszt munkája, és így tovább. De, végül is, itt maradtunk ebben az állapotban, nem igaz? Itt maradtunk ebben, itt maradtunk a szükségletünkkel; itt maradtunk ezzel a helyzettel. És akár felismerjük, akár nem, a helyzet nagyon-nagyon kritikus a kereszténységben, a keresztények között. Bármilyen szempontból vegyük is.

Drága barátaim, az Úr népe közötti megosztottság egész ügye mértékű; gonosz kórokozó, egy mélyen gyökerező betegség munkája; *gonosz* dolog. Az Isten gyülekezetének egész alkotmányát aláássa. És sok szempont alapján körbejárhatnánk és megvizsgálhatnánk ezt a kérdést, és túlzás nélkül azt találnánk, hogy a helyzet valóban igen súlyos.

Isten Igéje pedig ezt az egyedüli orvosságot kínálja nekünk. Teljes mértékben és alaposan dokumentált; a legmegalapozottabb tekintély áll mögötte. Újra is újra bebizonyosodott, egyéni életben és a közösségi életben egyaránt, hogy ez a megoldás. Itt van, megvan. Nincsenek más lehetőségek. Isten Igéje *nem* kínál nekünk semmilyen alternatívát, semmilyen más irányú kilátást. A válasz a kereszt.

Ez tehát a bevezetőm ma délután e kérdés megközelítéséhez. Elérkezünk Ézsaiáshoz, ismét ehhez a szakaszhoz, mely valójában az előtte lévő fejezetben kezdődik, amint arra már rámutattunk – nem túl szerencsés ugyanis a fejezetfelosztás, mert az 53-nak az 52. fejezet 13. versénél kellene kezdődnie. És ez a szakasz a 13. versről egészen az 53. fejezet végéig úgy mutatja be a keresztet, mint az egyetlen orvosságot a világban lévő, sokoldalú és igen bonyolult helyzetre, mindazokra a dolgokra, amelyek itt összeadódnak. Amikor ezeket összeillesztjük, és amikor ezek egymás mellé kerülnek, és felismerjük, hogy mit jelentenek, felkiáltunk: „Ó, micsoda helyzet!” Bűnök, bűnök: „Az Úr Őreá veté... bűneinket Ő hordozta” – és ez a szó itt a hibáinkat, a mulasztásainkat jelenti. És törvényszegéseinket –

mely még erősebb kifejezés, ami a lázadásainkat jelenti. És gonoszságainkat – mely a romlottságainkat jelenti.

Nos, hibák és mulasztások, lázadások és romlottságok – ezek a kór kezdetei. Betegségek, fájdalmak, szomorúságok – és így összeáll a kép ebből a fejezetből; és amikor az egészet egymás mellé tesszük, megállapítjuk: „A beteg igen rossz állapotban van; valóban súlyosak a kilátásai!” És ennek a fejezetnek, mint egésznek, megvan a maga célja, méghozzá ez a cél: hogy megmutassa, az Úr Jézus keresztje a gyógyír minderre, a válasz minderre. Az Úr Jézus keresztje az egészet kezelte és tisztázta. Hát nem ez ennek a fejezetnek az eredménye? Persze, hogy ez. Ez rögtön ott van a felszínen.

De itt egy pillanatra meg kell állnunk, hogy két dolgot figyelembe vegyünk. Ezen a ponton kérdés tevődik föl, és a fejezet hátralévő része választ ad erre a kérdésre: Kinek nyilatkozik meg az Úr karja? Az Úr karja azt jelenti, hogy Isten belép ebbe a helyzetbe, belép hozzáértéssel, belép hatalommal, bölcsességgel és képességgel, hogy a helyzetet megoldja és rendezze. Ez az Úr karja. A fejezet pedig azt mondja, hogy a kereszt a válasz, a kereszt jelenti az Úr karját, mely bejön, hatalommal jön be ezzel az egész helyzettel, annak minden vonatkozásával és minden részletével kapcsolatban. A kereszt az Úr karja. Ez az Úr karja ez *ellen* az egész állapot ellen. A kereszt ellene van ennek az egész helyzetnek. Ez persze teljesen nyilvánvaló. Az Úr karja a dolgok ezen állapota *ellen* van.

Ez tehát az Úr karja azért, hogy egy új állapotot, egy bizonyos, világosan meghatározott célt érjen el. Ez a cél pedig a második dolog. Ugyanis az Úr karjának célja Jézus Krisztus felmagasztalása és igazolása. Az Úr karja ezért van, *de* Jézus Krisztus felmagasztalása és igazolása megköveteli, hogy előbb a kereszt kezelje a helyzetet. Persze láthatjuk, hogy ez rögtön az Újszövetséget is magába foglalja: mivel a helyzet a Golgotán *már* meg lett oldva, ezért magasztaltatott fel és igazoltatott Jézus. De ez az a cél, mely felé az Úr karja kinyúlik és megnyilatkozik. Más szóval, ez az a cél, melyet a kereszt szem előtt tart és biztosít – Krisztus felmagasztalását és igazolását hatalomban – és jegyezzük meg: és utódaiban. Ez a két dolog fogja össze ezt az egész szakaszt.

Figyeljük meg az 52:13-at: „Szolgám (...) felemelkedik és felmagasztaltatik, és naggyá lesz igen.” Ez volt rögtön a kezdetben; hamarosan visszatérünk ehhez. A fejezet legvégén pedig: „magot lát (...), lelke szenvedése folytán látni fog (...)”. Hatalomban: „igen naggyá lesz”; utódaiban: „magot” – más szóval, gyülekezetét. Igazolva és felmagasztalva; felmagasztalva és igazolva, mégpedig a kereszt által.

Ez pedig, drága barátaim, nagyon közel hozza a dolgokat hozzánk, ugyanis az egész legelőször is azt teszi próbára, hogy mennyire fontos számunkra Krisztus felmagasztalása és Krisztus igazolása. Tudniillik, ezt a kérdést veti föl ez az egész. Mennyire fontos számunkra valójában az (tegyük föl magunknak egyen-egyenként ezt a kérdést), hogy az Úr Jézus fölmagasztaltassék és igazoltassék? Szemernyi kétségem sincs, hogy ha egyenként odamennék hozzátok, és megkérdeznék benneteket, vagy ha arra kérnék, hogy közösségileg is mondjatok valamit ebben a kérdésben, azt felelnétek: „Én nagyon fontosnak tartom, hogy az Úr Jézus föl legyen magasztalva! Nincs semmi más, amire ennél jobban vágnék, és amiért szívesebben munkálkodnék, mint, hogy az Úr Jézus legyen fölmagasztalva és igazolva. Hogy Ő igazolást nyerjen; mi lehet ennél nagyobb, amiért élhetnénk, amiért munkálkodhatnánk, mint ez?” Ezt felelnétek, szemernyi kétségem sincs efelől, ha föltenném ezt a kérdést. De tudjátok, barátaim, hogy mi *bizonyítja*, és mi méri meg, mennyire fontos számotokra ez? Hogy mennyire vagytok készek elfogadni a keresztet. Nincs más út az Úr Jézus fölmagasztalásához és igazolásához, mint a kereszt útja. Hogy *igazán* fontos-e, és mennyire fontos számunkra, azzal bizonyítjuk, hogy milyen mértékben vagyunk készek elfogadni a keresztnek ezt a munkáját bennünk, hogy kezeljen minden olyan helyzetet, amely méltatlan az Úrhoz.

Ó, olyan könnyen beszélünk, prédikálunk arról, hogy az Úr Jézus fölmagasztaltatott, hogy az Atya Isten jobbjára ült, hogy megdicsőült – igen, nagyon csodálatos erről beszélni. És természetesen nagyszerű dolog az Ő gyülekezete, Krisztus gyülekezete, igen, Isten nagy mesterműve, a gyülekezet, mely a Krisztus teste – erről is szeretünk beszélni. De a próbája, hogy mindez valóban, valóban megragadta-e a belső életünket, az, hogy mennyire hagyjuk a kereszttet munkálkodni bennünk, mert ezek dolgok nem valósulhatnak meg, nem lehetséges a megvalósításuk – az Ő felmagasztalása és az Ő gyülekezete – csakis a keresztt munkája által a hívőkben. Azt mondom, hogy ez a próba azonnal előttünk terem, és nagyon megvizsgál. A dolog ide lyukad ki, ahogy előre haladunk, előbb vagy utóbb ide lyukad ki.

Az egész nyelvezetünket, az egész beszédünket és mindent, ami ezzel kapcsolatos, próba elé fogja állítani a következő: „Igen, de kész vagy-e megengedni, hogy a keresztt munkálkodjon benned *ebben* a bizonyos esetben, és *abban* a konkrét személyes kapcsolatban, ebben a *téged* érintő kérdésben, és ebben a *hozzátartozóidat, ismerőseidet* illető dologban? Kész vagy megengedni, hogy a keresztt foglalkozzon *ezzel*?” Az erre adott válasz pontosan meg fogja mutatni, hogy végül is valóban érdekel-e minket, hogy Krisztus föl legyen magasztalva és igazolást nyerjen. Hogy ezzel a két dologgal mennyire törődünk, az a keresztt *megbecsülésében* és a kereszthez való hozzáállásunkban fog megmutatkozni.

Ha azt mondjuk: „Ó, már annyit hallottunk erről a keresztről; ez az az egysíkú dolog...” - tudjátok, ha képesek vagyunk efféle hozzáállást tanúsítani, hogy bármilyen módon, de lekicsinyeljük a kereszttet, vagy a kereszttet bármiféleképpen kisebbítjük annál, minthogy Isten azt elkészítette; ha a hozzáállásunk alábecsüli a keresztt jelentőségét, ha elfogadjuk az ilyen egyéb érvek bármelyikét, az azt bizonyítja, hogy még nem ragadott meg minket *belsőleg* az Úr Jézus felmagasztalására való vágy.

Az Úr soha nem lett volna fölmagasztalva, ha nincs az Ő kereszttje. Ezt ne feledjük. „*Ezért...*”, ezért, vagy *amiért* „engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig. *Ezért* Isten felmagasztalta őt”. Soha nem lett volna fölmagasztalva; és soha nincs is fölmagasztalva, elvieket tekintve, csak olyan mértékben, amilyenben a keresztt munkálkodása az Ő népében végbemegy. Nos, persze, ez megint nagyon egyszerű, nagyon világos, nem igaz? Ha a keresztt nem foglalkozott a dolgokkal bennünk, akkor az Úr Jézus nem dicsőül meg az életünkben.

Ami pedig az Ő gyülekezetét illeti – a gyülekezet soha nem lett volna, ha nincs a keresztt, és soha *nem* is létezh^{et}, ha nincs a keresztt. Kezdeté, fennállása, növekedése és beteljesedése mindig a keresztt törvénye által van; a gyülekezet minden apró gyarapodása szellemileg és létszámban is a keresztt által történik. Nincs más út. Ez tehát nagy megmérettetést és próbát jelent a számunkra.

Isten Szelleme pedig itt ismét megmutatja, hogy Isten útjai és eszközei mindig pozitívak és nem negatívak. Szeretném ezt nyomatékosítani; és szeretném, ha gondolatban jól aláhúznátok. Isten útjai mindig *építők* és nem rombolók; Isten útjai mindig *tervszerűek*, és nem öncélúak. És ha Isten mindent magába foglaló módszere, Isten mindent magába foglaló, mindenre kiterjedő módszere és eszköze a keresztt, akkor értsétek meg most, egyszer és mindenkorra, hogy Isten a keresztt által egy célért munkálkodik – egy hatalmas célért. A kereszttnek soha nem az a rendeltetése, hogy pusztítással végződjön. Soha nem arra szolgál, hogy negatív véget érjen el. Isten valami *hatalmas* dologért munkálkodik, és a kereszttet ezen a pozitív módon használja; ezen a *pozitív* módon!

Tudjátok, gyengeségünk a keresztt felfogásában, a *gyengeségünk* a keresztt felfogásában nagyrészt annak köszönhető, hogy *tévesen* fogjuk fel a kereszttet. Ugyanis mi a keresztről úgy gondolkodunk, akként értelmezzük félre, hogy az romboló, az negatív, az halált jelent. Tiltakozunk ez

ellen; nem akarjuk, hogy mindig erről a kereszthalálról beszéljenek nekünk – halál, halál, halál! Lehet úgy is prédikálni a keresztet, hogy az halált hozzon; hogy az a halál állapotát hozza be, de ez félrepredikálás és téves felfogás. Isten egyáltalán nem így értelmezi a keresztet.

Hadd ismétljem: a Szent Szellem itt elég világosan megmutatja, hogy Isten útjai és eszközei mindig pozitívak és nem negatívak; mindig valami *többre* és nem kevesebbre irányulnak; nem egy véghez vezetnek, hanem új teljességhez.

Bárcsak valóban meg tudnánk ezt ragadni, akkor ez átváltoztatná a keresztet! Amikor az Úr alkalmazza, amikor az Úr próba elé állít bennünket vele, mit teszünk? Tiltakozunk, meghátrálunk – nem tetszik nekünk! Negatívan reagálunk rá. Miért? Egyszerűen azért, mert nem láttuk meg, hogy a keresztnak ebben az alkalmazásában Isten valami határozottan többre törekszik, mint ami valaha is volt az életünkben, a közösségeinkben, a hívő csoportjainkban, az Ő gyülekezetében – Isten határozottan munkálkodik a kereszt ezen alkalmazása által, hogy valami minden eddigit felülmúlót érjen el. Ez Isten törvénye. Isten nem negatív Isten! Más istenek negatív istenek, de a mi Istenünk nem negatív Isten. Nem azért munkálkodik, hogy a dolgokat megsemmisítse, véget vessen nekik, hanem minden útjával és minden eszközével hatalmas cél lebeg a szeme előtt.

Amit valóban meg kell látnunk, drága barátaim, hogy bármit is érintsen negatívan a kereszt – mert bizonyos dolgokat negatívan fog érinteni – de bármit negativizáljon is, ez Isten legpozitívabb eszköze a szellemi, mennyei és örök értékek biztosításához. A kereszt Isten legpozitívabb eszköze abban, hogy annak megsokszorozódását biztosítsa, *ami megmarad mindörökre*. De soha nem kapjuk meg Isten „igen”-jét – az Úr karját –, amíg nem fogadtuk el Isten „nem”-jét. Mert a kereszt elsősorban Isten „nem”-jét képviseli, de ha eljutunk ide, és elfogadjuk Istennek ezt a „nem”-jét, akkor szabaddá válik az út számunkra, hogy egyenesen Isten „igen”-jébe jussunk. És jegyezzétek meg, az Ő neve nem az, hogy „Nem”! Az Ő neve „Igen és Ámen” – Ő „az Ámen Istene” – a pozitív, az igaz, a cél Istene.

Ezért nagyon szükséges, hogy továbblépjünk azon a szilárd alapon, hogy Isten mindig azzal a szándékkal jön, hogy *teremtsen* vagy helyreállítson, hogy építsen és növeljen. Bár el tudnánk ezt hinni az Úrról, még a legpusztítóbb időszakainkban is, a legpusztítóbb időszakainkban, amikor úgy tűnik, minden elvételik tőlünk, és lecsupaszítottunk, megfosztatunk, és minden elvész, amikor minden lecsökkenni, elfogyni látszik, és azt hisszük, a vég jön el. Bárcsak hinnénk, hogy Isten nem az értékek megszűnéséért, hanem gyarapításáért munkálkodik! Ő tudja, miért teszi ezt így, de ez kell, hogy legyen a mi alapunk – Ő felszánt, Ő ás, Ő aratást akar; Ő valami többet akar. Ő tudja, miért teszi ezt így – mi nem. De egyet mondhatok: Isten munkálkodik a kereszt által, hogy dolgokat biztosítson a Maga számára.

De tegyük föl, hogy az Úr karja megnyilatkozna nekünk – nektek, nekem –, tegyük föl, hogy az Úr karja megnyilatkozna abban a csoportban, melyhez kapcsolódunk, azon a helyen, ahol vagyunk, abban a munkában, melyben részt veszünk, tegyük föl, hogy az Úr hatalmas karjával eljönne, és megmutatná karját a gyarapodásban és növekedésben, mi történne akkor? Mi történne? Ó, tudom, hogy nem értetek egyet, mert úgy érzitek, a ti esetetekben ez nem lenne igaz; de tudjátok, épp itt csalatik meg a szív, itt csalatik meg a mi szívünk. Én tudom, hogy mi történne: te és én kerülnénk a képbe! Elkezdenénk büszkélkedni ezzel a valamivel, ami növekszik és bővül, gyarapszik és kezd valamivé válni, valami figyelemreméltó dologgá. Kiterjesztett farktollakkal páváskodnánk le-fel, és ha nem is szó szerint, de ilyen kitűzőket viselnénk: „főintéző”; nagy betűkkel lenne ránk kiírva! Vagy „igazgató”, vagy valami hasonló! Beszélni kezdenénk a dologról; és ha az emberek is beszélni kezdenének róla, mennyire jólesne nekünk! Ha elterjedne a híre, mennyire elégedettek lennénk!

Ez az a végtelenül nagy veszély, melynek kockázatát Isten nem engedheti meg abban, ami teljesen Őbelőle való. Mondok nektek valamit, nem szeretném, ha elismélnétek, publikálnátok vagy írnátok róla. De tudjátok, hogy mi kint voltunk a Távolságon, és láttuk ott megnyilvánulni az Úr karját; ehhez kétség sem fér. Valljuk be, drága barátaim, hogy ha, ha hét rövid esztendő alatt egy munka nyolc emberből, akiket kétszáz mérföld választ el egymástól, négy ott lent, és négy itt fent; hét év alatt húszezer főre nőtt, több mint ötven gyülekezettel, és még mindig növekszik, még mindig növekszik, és hatalmas szellemi mértékkel rendelkeznek, akkor azt mondjuk: ez az Úr karja! Nem érinthetjük, nem láthatjuk, nem érezhetjük anélkül, hogy ne mondanánk, ez az Úr karja, különösen, ha tudjuk, hogy mibe került. És ha tudjuk, mindenki mennyire függ az Úrtól, és ha észrevesszük a mély alázatot, nagyon nagy benyomást gyakorol ránk valami: hogy azok, akik felelősséggel bírnak, mindig megpróbálják elrejtetni magukat! A legszebb dolog olyan fiatalembereket látni, akik előrébb jutottak, és felelősséget kaptak, de akik egyszerűen csak próbálják elrejtetni magukat és nem szem előtt lenni, és soha, de soha nem jönnek elő, hacsak nem *hívják elő* őket. Ez gyönyörű dolog! Az ember nem is csodálkozik, ha az Úr karja megnyilvánul, amikor ez így történik.

De az a testvér, aki most a mi drága Watchman Nee testvérünk helyett van, aki ezért az egész munkáért felelős az Úr alatt, ezúttal is azt mondta nekem: „Testvér, szeretném, ha tudnád, hogy Nee testvér életelve ez volt: *próbáld a dolgokat olyan kicsiben tartani, amennyire csak tudod*. Próbáld a dolgokat olyan kicsiben tartani, amennyire csak tudod, és ha lesz bővülés és növekedés, akkor az legyen önmagad ellenére. Legyen az Isten műve, és nem azért, mert te tettél bármit, hogy megpróbáld nagyra növelni. Próbáld meg kicsinek megtartani! És hagyd, hogy Isten az önmagad ellenére tegye, amit tenni akar.” Azt mondja, „ez volt Nee testvér életelve, ez a magyarázata mindennek!” Azt mondja: „Mi soha, de soha nem próbáltuk meg nagyra tenni a dolgokat. *Semmit* nem teszünk a nyilvánosság vagy a népszerűség érdekében. Kérlek, ne hozzátok nyilvánosságra, ne legyen ismert ez a dolog; tartsátok eltakarva.” Lehet, hogy most megszegem a kérését, amikor ezt elmondom, de azzal a bizalommal mondom, hogy tisztelni és becsülni fogjátok az alapelvet, hogy az Úr karja ezen nyilatkozik meg, drága barátaim.

Látjátok? Az Úrnak *biztosítania kell a Maga számára a dolgokat*, hogy ha kinyújtja hatalmas karját, és tesz valamit, és márpedig tesz valamit, akkor ne mi kezdjük learatni a babérokat, vagy ne mi legyünk benne valamik; mi elrejtett, eltakart emberek legyünk. El sem tudom mondani, ez mennyire fontos, de látjátok, itt ez van. Itt erről van szó. Nem ez talán az Úr karjának egyik legmélyebb alaptörvénye, ami a kereszténységet illeti?

Miért ez a növekedés, ez a terjeszkedés, melyhez soha nem volt hasonló az évszázadok során, mint a kezdetben? *Miért?* Mert a gyülekezetet megfosztották, lecsupaszították és kiüresítették, megtörték, megverték és megsebeztek, és üldözték, mert a megfeszített Krisztust hirdette úgy, mint az Isten bölcsességét és az Isten erejét – és a világnak nem kellett. Az Úr karja erre nyilvánult meg. A gyülekezet nem próbálta elkerülni a kereszt gyalázatát azért, hogy helyet találjon magának a világban. Nem, hanem a keresztet hirdette. A megfeszített Krisztust hirdette. Nem szégyellte ezt. Mindenébe került – és az Úr karja megmutatkozott. Hatalmas lecke ez a mi számunkra, nem igaz?

Tehát ez ide tér vissza, hogy Ézsaiásnak ez a fejezete, amely az Újszövetség és Isten minden útjának leglényege, azt mutatja meg: hogy az Úr karja az Ő megalázott és megtört, megüresített és megvetett, megfeszített Szolgájának mutatkozik meg. Ez mindenkor, maradandó törvény. Maradandó törvény; félreértés ne essék efelől. És ha nektek vagy nekem „menedzser”-szellemünk van, érvényesülő szellemünk, magabiztos szellemünk, vagy bármi ilyesmi a teljességben, akkor az Úr karja

nem fog megmutatkozni. De ismét mondom, ha Ő megfoszt és megüresít és kiönt, és látszólag semmivé tesz, azért teszi, hogy biztosítsa Magának a dolgokat, hogy kinyújthassa karját. Hiszitek ezt?

Újra mondom – Ő a pozitívna és nem a negatívna az Istene; ki fogja nyújtani karját, ha megengedik Neki, hogy befejeze, tökéletességre vigye azt a munkát, hogy aláásson mindent, ami dicsőséget vonna el Tőle. Nem tudjuk, mennyi ilyen van bennünk, ugye? Azt gondoljuk, hogy már szinte ejutottunk az aljára, hogy a végére értünk; nem maradt már bennünk semmi – nos, nem tudjuk. Nem tudjuk, mi történne, ha az egész helyzet hirtelen megváltozna, és kezdene felfelé ívelni, és növekedni kezdene. Ismét bekerülnénk mi a képbe – ez a megátalkodott hústest. A kereszt a dicsőség egyetlen útja; ez a nagy, *megtisztító* eszköz.

Ezen a ponton pedig újabb, hatalmas jelentőségű területhez érkeztünk. Figyeljétek meg, hogy bár ez az Ézsaiásban van, és ilyen csodálatos helyre került az Ézsaiásban, felteszem, ismeritek ezeknek a próféciáknak az elemzését. Az első harmincöt fejezet az ítéletek széles skálájával foglalkozik, és mint mindig – figyeljétek meg –, és mint mindig, Isten népével kezdődik. Ez isteni törvény: hogyan ítélné meg a világot, amíg nem ítélte meg a saját népét? Az ítélet széles skálája Isten saját népével kezdődik. A 36-39. fejezet csak egy kis Ezékiással foglalkozó közbevetés; utána folytatja. A 40-66. fejezet a helyreállításról és újjáépítésről szól. Az 53. fejezet pedig az utolsó szakasz közepén helyezkedik el, ez ennyire jelentőségteljes. A közepén van annak a huszonhat fejezetből álló utolsó szakasznak, mely az új kilátással, a helyreállítással és újjáépítéssel foglalkozik. Tizenhárom fejezet van az 53. előtt is és után is. Ez az építés és a helyreállítás középpontja. Központi helyet ad a keresztnek az építésben, a helyreállításban. Ez mindig így van, nem igaz? De amikor ezt mondjuk Ézsaiásról, arra azt felelhetitek, „De hát ez ókori történelem – réges rég volt, és nagyon távol!” Itt azonban be szeretnék szúrni egy zárójeles gondolatot.

Ez az egész ugyanis egyenesen átkerült abba a korszakba, amelyikben mi élünk. Méghozzá a Rómaiakhoz írt levéllel jött át ide. A Rómaiakhoz írt levél, ismeritek ezt a levelet? Az első szakasz az isteni ítélet köréről szól, nem igaz? Az egész ádámi faj felett; az isteni ítélet végigsöprése. Ez Isten „nem”-je. És az egész egyenesen a 6. fejezet középpontjáig tart: a keresztig. És ez a fejezet ezzel kapcsolatban helyezkedik itt el, az egész korábbi helyzettel szemben, hogy azt mondja, a kereszt örökre nemet mond erre az egészre. A 6. fejezettől pedig a pozitív felé mozdulunk el, nem igaz? A 7. fejezet, a 8. fejezet felé, és egyre jövünk *ki* abból a régi helyzetből az újba. A 8. fejezetben pedig egy teljességgel új kilátásba érkezünk meg, egy teljesen új nyitásra: „Ezért nincs többé kárhozható ítélet...” mindennel, ami kárhozható ítélet alatt volt, le lett számolva a keresztben. Nincs kárhozható ítélet. Krisztus Jézusban vagyunk, „az élet Szellemének törvénye Krisztus Jézusban megszabadított minket a bűn és a halál törvényétől”.

Most pedig itt ez az új, csodálatos kilátás. Mit jelent? Ezt: Isten azzal a céllal lépett színre, hogy megalapozza és felépítse az Ő csodálatos és dicsőséges gyülekezetét, mert Isten szándéka mindig is ez volt. Azért lépett a színre, és azért vette szemügyre a helyzetet, hogy megtalálja e dicsőséges gyülekezet számára az alapot, „folt vagy ránc vagy bármi hasonló” nélkül. És mit talált? A dolgok azon állapotát, melyet a Rómaiakhoz írt levélnek ezekben az első fejezeteiben látunk. A dolgok siralmas leírását ebben a világban. Micsoda leírás ez, ha akarjátok, visszatérhettek, hogy újra elolvassátok – a zűrzavar, a bonyodalom, a bűn, a romlottság – ó, micsoda gonoszságok szerepelnek a Római levél első fejezeteiben! Ezt találta, amikor eljött, hogy megalapozza az Ő dicsőséges gyülekezetét, amint mondta. Ezt mondta: „Erre nem helyezhetek alapot; ezen nem alapozhatom meg a gyülekezetemet. Ezt az egész helyzetet meg kell *tisztítanom*, tűzben kell *megégetnem*, és meg kell tisztítanom mindettől, ettől

az állapotól” – és a kereszt megtette ezt. Így a kereszt, mint a hatalmas bronzoltár, az ítélet heves tüzeivel, elbánt a dolgoknak ezzel a zűrzavaros, eltorzult állapotával. És Isten most letette az Ő alapzatát – a megfeszített Krisztust. Ezután pedig új kilátás nyílik a gyülekezet építésére.

Itt most ezt ennyiben kell hagynom ma délután. Később talán folytatjuk, de látjátok? Ez, ez a kereszt magyarázata. Megszabadulni, megszabadulni mindentől, ami lehetlenné teszi Isten számára, hogy valóban folytathassa azt, amit tenni akar, amit gondolataiban eltervezett. Ő céllal jött, de útjában álló dolgokat talál, ezért ezt mondja: „Ezt kezelni kell”, és a kezelés eszköze a kereszt; hogy szabaddá tegye az utat az új kilátás felé. És hogy mi ez az új kilátás, azt még meg kell majd néznünk.

És még ezen a ponton is szeretném pozitívan befejezni. Ó, higgyétek el, amikor meghalljátok ezt a kifejezést, hogy „a kereszt”, óvjátok az elméteket attól a hirtelen felindulástól, hogy – „Jaj, már megint a kereszt, már megint a kereszt, a kereszt!” És attól a keresztnek adott értelmezéstől is, hogy „Jaj, ez az egész a halálról szól, a megfeszítésről, csak a negatív dolgokról!” Nehogy így gondolkodjatok! Nehogy ezt tegyétek, mert a Sátán ezzel csavarja el Istennek ezt a csodálatos eszközét, mellyel dicsőséges céljait megvalósíthatja. Amikor halljuk, hogy „a kereszt”, ezt mondjuk: „Akkor ez kilátást jelent valamire! Ez valami többet jelent, nem kevesebbet; az út megtisztítását jelenti; ez azt jelenti, hogy Isten karja meg fog mutatkozni!”

Az Úr segítsen minket!